

☆
U Z D R A V O V N I C E ☆
☆

„Vidíš mě? Kde jsi? Kdepak jsi?“

Luna netrpělivě zavřela oči a už už si představovala před očima Esterku, aby se jí omluvila a vyprávěla o tom, jak moc ji bolelo tělíčko uvnitř i venku. Ale že už je to dobrý, protože byla u paní lékařky, která jí dala takové kouzelné pilulky, po kterých se jí vždy udělá brzo o moc líp, a taky o tom, jak krásně si s mamkou hrála.

Esterka si zrovna hrála s dalšími dětmi, když se ozvalo zavolání, poposkočila si radostí, že na ni Luna nezapomněla, a zvědavě ihned utíkala na svou louku plnou hvězd.

„Á to jsi měla určitě Nepříjemňáka, toho tu máme taky, ale pilulky na něho já vůbec neznám, ani takovou paní doktorku, u které musíš dělat ÁÁÁ.“

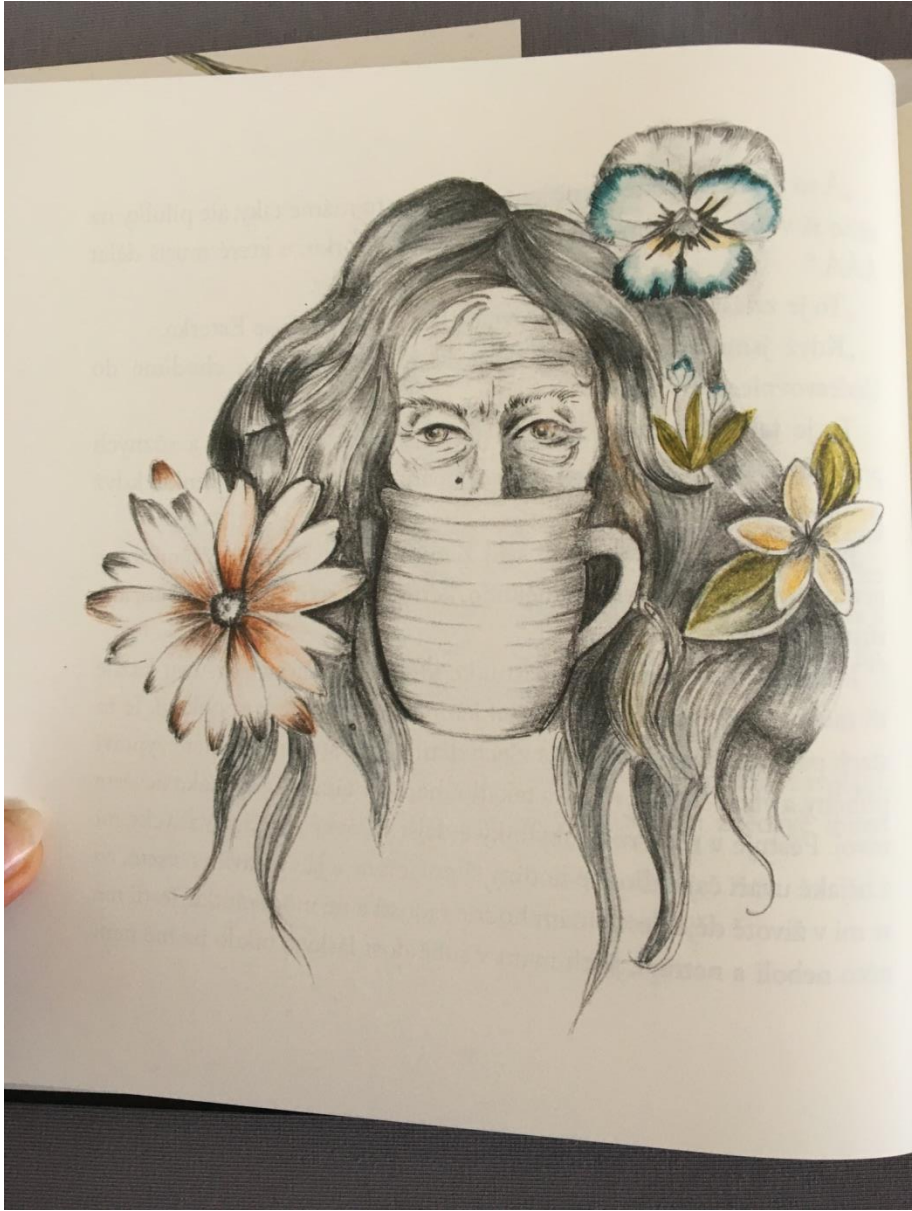
„To je zvláštní. A proč né zrovna BÉÉ?“ zamyslela se Esterka.

„Když jsme my nemocní, opravdu hodně nemocní, chodíme do Uzdavovnice.“

To je taková barevná budova. Je plná krásných kyticěk a různých prazvláštních stvoření, která nám opravují tělíčka zevnitř i venku, když jsou rozbitá.

Já tam byla jen dvakrát za svůj život, my tady totiž nebýváme moc nemocní, protože každý má někoho, kdo se mu stará celé roky o to, aby zůstal zdravý.

Já mám třeba paní Květobaštu, ke které chodím na návštěvu každé tři měsíce a vždycky moc ráda, on jen pohled na ni je k popukání. Je to starší paní, taková babička nás všech dětí, má krásné vrásky, které vypráví příběhy, a vlasy šedivé, vlnité a tak dlouhé, že je tahá po zemi jako nevěsta závoj. Pěstuje v nich různé bylinky a další čarovné kyticčky. Vždycky mi z nějaké uvaří čaj a dlouhé hodiny si povídáme a já vyprávím o všem, co se mi v životě děje. Jestli mám hodně radosti a né moc smutku, jestli mě něco nebolí a netrápí, jestli mám v sobě dost lásky a nikdo na mě není

zlý... smějeme se a vždycky, než odejdu, donese mi košíček plný různých květin, ze kterých mi potom maminka dělá čaje, nebo voňavých mazadel a lektvarů, které teda vůbec nechutnají kouzelně, ale spíš jako bláto smíchané s žabíma hovínkami. Brrrr.

Abych se ale vrátila k té Uzdravovnici.

Ani nevím, jak se mi to povedlo, ale houpala jsem se tak vysoko, úplně nejvýš, co to jde, až jsem spadla do písku..."

Esterka ani nedokončila větu, když si uvědomila, že se Luna vůbec nezmínila o tatínkovi.

„Luno, a kde byl tvůj tatínek, když jsi byla nemocná?“

„Tatínek s náma nebydlí, maminka říká, že to tak je lepší, že má hodně práce, ale já si myslím, že mě nemá rád. Kdyby měl, byl by s námi.“

„Jo ták, to je mi moc líto, ale povím ti dospělácký tajemství, chceš? Tatínek tě miluje. On asi nemá rád sebe!“

„Někteří dospělí mají prý málo lásky, protože jim bylo třeba ublíženo, když byli tak maličký, jako jsi teď ty. Měli tatínky, kteří se neměli rádi, a proto neříkali hezký věci svým dětem, a tak to jde dál a dál, dokud se v někom láska nedoplní hezkými slovy, objetím, podporou nebo třeba časem v přírodě.“

Příroda, ta má dost lásky pro každýho, a když ji poprosíme, ráda se o ni podělí. Jen se musíme naučit ji přijímat, a to pro dospělé, kteří neměli krásný dětství, není vůbec jednoduchý, protože žádnou lásku nikdy přijímat nemuseli, a teď nevědí, jak se to dělá, to je jasné. Tvůj tatínek tě má určitě moc rád, ale ví, že je pro tebe teď lepší být jen s maminkou, která tu lásku v sobě má.

U nás v Uzdravovnici je také místo, kam chodí tihle lidé, kteří mají láskypusto – tak tu tomu říkáme. Moje maminka měla taky láskypusto, než potkala tatínka, a tak mi vyprávěla, jak to tam chodí.

Láskypusto se léčí na oddělení Bublinskologie.

Když vejdeš dovnitř, je to jako v moc krásném snu. Na zemi je světle zelená měkká tráva, moc příjemné světlo a všude lítají maličcí ptáčci a motýlci.

Jakmile otevřeš dveře dovnitř, spustí se vysokým, trochu protivným hlasem: „Paciente, sedněte si prosím,“ ty si sedneš na židli a najednou vidíš takového maličkého skřítko, který není větší než kočičí čumáček a na zádech nosí lupu, aby byl vidět a ty jsi ho nezašlápl, jak si to dobře tři minuty štráduje k židli, a ty potichu přemýšlíš nad tím, jak se k tobě asi dostane, když je maličký jen jako ten kočičí čumáček.

Skřítek Bubla, tak se mu říká, a ty za chvíli zjistíš proč, si opře až k tvojí hlavě maličký žebříček, který připomíná dvě dlouhé neuvařené špagety, začne pomalu zdolávat jednu špryčličku po druhé a dobrou hodinu leze výš a výš, až se dostane k oušku, do kterého hbitě bez jakéhokoliv upozornění hupsne. Jo, mohl by tě sice poprosit, aby jsi ho zvedla dlaní, a byl by tam rychleji, ale skřítko moc dobře vědí, jak je

pohyb zdravý, a proto chodí raději po schodech a žebřících, než aby jezdili výtahem. A taky proto, že si přijdou hrozně důležití, když dělají tak potřebnou práci.

Skřítek ti tedy vleze ouškem až do hlavy a lupou hledá, jaképak myšlenky se tam usadily a nechtějí ven.

Většinou to jsou ty, které nás dělají moc smutnými, jako:

„Nikdo mě nemá rád.“

„Nejsem dost dobrý.“

„Jsem ošklivá.“

„Nic neumím.“

Narozdíl od veselých myšlenek mají tyhle většinou šedou a černou barvu, jsou potrhané a u nemocných lidí zabírají v hlavě tuze moc místa, jsou oprsklý a cpou se i tam, kde nemají vůbec co dělat.

Když tyhle myšlenky skřítek najde, foukne na ně takovým krásným, barevným bublifukem, který tyhle černé a šedé myšlenky chytí, uzavře je do bublinek, které vyletí úplně samy z ucha ven, kde v tu ránu prasknou, protože už nemají vůbec žádnou sílu.“

Luna ležící na zemi se smála tak nahlas, když si to jen představila, až se bála, že probudí maminku.

„A pak už byla tvoje maminka zase plná lásky?“ pomyslela si.

„Nene, teď do sebe musela právě tu kupu lásky dostat.“

„Všichni, kdo maminku znali, jí společně uspořádali krásnou podvečerní oslavu v lese, všechny maminky, babičky i děti měly krásné oblečení, ženy na hlavě věnečky z větviček, kytiček, bobulí...

Když maminka přišla, nevěřila vlastním očím a vlastně vůbec nevěděla, co se děje. Byla ještě mladá a ještě nikdy předtím láskodání nezažila.

Každý, kdo přišel, jí donesl malý dárek z přírody, nebo ten, který sám vyrobil.

Misku plnou borůvek, malin nebo jahůdek.

Malovaný šátek, vyřezanou misku... a když jí dárek dával, řekl jí, čeho si na ní nejvíc váží, proč ji má rád a obejmul ji tak silně a upřímně, jak to jen dokázal, aby jí do srdíčka předal co nejvíce lásky, kterou v sobě měl.

Všude okolo létaly maličké lesní víly, kterým v šeru zářila křidélka, a chránily tak místo před všemi těmi špatnými myšlenkami, které by se k nim jen mohly přiblížit.

Když láskodání skončilo, všichni se smáli a maminka konečně taky. Měla v sobě lásky, že by ji mohla rozdávat... všichni tancovali v lese u ohně, světlo jim dělalo tisíce světlušek, zpívali písničky a byli rádi, že jsou. Společně.

Zizadlus laskalatumus

KDY A KDE ROSTE:
VŠUDE, KDE SE CÍTI ME DOBŘE A
SPOKOJENĚ

ČÍM ZALÉVAT: UPŘÍMNOU POCHVALOU
A NADŠENÍM

ČÍM ZAHUBIT: NEHUBIT

Až když v sobě měla maminka tolik lásky k sobě, mohla potkat mýho tatínka. Potom jsem přišla do vesMíru já, a my tři byli zase znovu spolu. Bez lásky nemůže vzniknout láska, víš Luno? A tak to není jen u nás ve vesMíru, tak je to úplně na celém světě.“

Luna se s Esterkou rozloučila a moc jí poděkovala. Pro dnešek to na ni bylo moc nových věcí, které potřebovala vstřebat a chvilku nad nimi přemýšlet.

Zalezla si do postýlky, ale jen tak neusnula, v hlavě myslela na tatínka a myšlenkami mu posílala tolik lásky, kolik jen dokázala. Myslela na svoji maminku, na to, jak si s ní hrála, když byla nemocná, na jejich bunkr plný barevných polštářů a světýlek. Na Adama a kluky, na lesní víly a na jejich lumpárny.

Až s koutkami nahoru, tak jako by ji hladila peříčka po tvářích, pomaličku zamířila do říše snů.